

paa hvilket det da forelaa og var blevet vedtaget. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds omtalte selv det foreliggende Lovforslag, og det var ikke saa overordentlig mange Indvendinger, han havde at gøre imod det, ikke saa mange, som man skulde have troet efter hans lange historiske Indledning og efter den lange Forklaring om det demokratiske Forslag, som i sin Tid var kommet fra Landstinget. Han talte dog noget om, at der af Ulykker, som ske ved Dampmaskiner, ikke vare saa mange for Landbrugets Vedkommende, men at der ved Tærsteværter skete nogle Ulykker, som dog mærkeligt nok vare holdte ud fra Landbruget, skønt Damptærstemasiner vare tagne med. I samme Mandedrøt fandt han det mærkeligt, at man ikke under de særlige Punkter havde optaget andre Maskiner under Landbruget, Døstegange og desl., og undrede sig over, at de mange Ulykker med Kørjel og gale Tyre, der skete i Landbruget, ikke vare medtagne under de særlige Punkter. Ja, hvorfor ere de ikke optagne? Fordi det vilde være i Strid med Lovens Princip, Princippet er, at Ulykker med disse ny Maskiner og denne ny Maade at drive Arbejdet paa lægges ind under de særlige Punkter; der paalægges man da et Ansvar, medens man paalægges Samfundet det øvrige. Det er Lovens Princip. Saa kom det ærede Medlem til at omtale Fiskerne og Søfartsforholdene. Hvad dette Punkt angaar, er det Lovforslag, som der her foreligger, efter min Mening langt at foretrække for det Forslag, som det ærede Medlem den Gang holdt paa, og som han endnu forsvarede. Den Gang vilde man hjælpe Fiskerne og Søfarten paa den Maade, at man lignede Følgerne af alle Ulykkerne paa Tonnagen, skønt et Skib, der f. Eks. gaar fra Aarhus til Kjøbenhavn, ikke har meget med Fiskerne at skaffe, ikke mere end jeg eller hvem som helst af de ærede Medlemmer, eller Landbruget i øvrigt har dermed at skaffe. Der gaar et Skib f. Eks. paa 800 Tons fra Aarhus til Kjøbenhavn i samme Fart hver Uge, og det gaar lige saa sikkert der, som vi andre gaa fra Kasernen til Kongens Nytorv, men det bryde vi os ikke om. Nu drukner der saa og saa mange Fiskere, der skal betales af Tonnagen, og Skibet skal betale 50 Ore pr. Ton, altsaa 400 Kr. aarlig. Det har ondt nok ved at klare sig i Føvejen, men det faar alligevel et Smæk paa 400 Kr., fordi der er druknet nogle Fiskere ovre paa Vestkysten eller nede ved Grø, eller hvor det nu er. Det er den Retfærdighed, der findes i det Forslag, som det ærede Medlem har forsvaret. Det synes

mig dog at være meget mere retfærdigt at sige, som det foreliggende Lovforslag: Dampskibene passe sig selv, men med Hensyn til de Ulykker, der ske ved Sejlstibe og Fiskeri, erkende vi, at Samfundet maa tage sig af dem. Fiskerne ere ikke i Stand til selv at betale de Ulykkestilsælde, der ramme dem, og derfor træder det offentlige til, derfor hjælpe vi dem, men det er hele Samfundet, der gør det. Dette synes mig adskilligt mere retfærdigt end at falde over et Skib, der gaar i sit lovlige Vrinde, og som har ondt nok ved at klare sig, og paalægge det en Stat paa 400 Kr., fordi der er nogle Fiskere, som skulle hjælpes, medens vi andre, der daglig se paa Fiskernes brydsomme Liv, lufte Bungen i knappe Lommerne til og lade Skipperne betale. Nej, det Gode har dette Lovforslag blandt andet, at det lægger Ulykkerne for Fiskernes Vedkommende over paa rette Sted og virkelig hjælper Fiskerne. Der er gjort Indvendinger ogsaa mod Forsørgelsesbeløbet efter denne Lov. Men netop denne Maade at ordne Sagen paa har ogsaa sin gode Fordel, som man ikke skal lufte Øinene til for. Det er her blevet udtalt, at det vilde være bedre at ordne Forholdet paa lignende Maade som Alderdomsunderstøttelsesloven, men det vilde være den stæreste Maade af alle at ordne det paa. Efter nu at have haft denne Lov i nogle Aar, maa vi dog vel være enige om, at der blandt de Skavanker, som klæbe ved denne Lov, blandt andet er den, at den private Godgørenhed er ganske udelukket fra at træde til for de Menneſter, som have opnaaet Alderdomsunderstøttelse. Hvis den private Godgørenhed træder til, bliver Følgen nemlig simpelt hen den, at Kommunen fratager den Mand, der har faaet Alderdomsunderstøttelse, det Beløb, som den private Godgørenhed tilfisker ham. Men Alderdomsunderstøttelsesloven har ogsaa en anden Skavank, og det er den, at de paagældende skulle have det nødtørftige, hvad de trænge til; men det er det samme som Fattighjælp. Fattighjælpens Virkninger ere ogsaa kendelige deri, at den Mand, der først kommer ind under Alderdomsunderstøttelsesloven og skal have det nødtørftige, taber den Lyst, han ellers vilde have, til selv at fortjene noget. Men ordnede vi det paa samme Maade her, at vi gav en Understøttelse i Stedet for at give ham et Retskrav til at faa Forsørgelse, vilde vi have affkrat de samme Skavanker; den Mand, som har lidt en Ulykke, og som først er kommen ind under denne Understøttelse, vil lige saa lidt som, naar han er kommen ind under Alderdomsunderstøttelsesloven, føle Opfordring til senere at arbejde og erhverve